

72 A

29/2017

KRAJSKÝ SOUD OSTRAVA

Došlo: 23-06-2017

hod. 12/08

Doručeno osobně

Poč. stej. 3 příloh 2

Hodnota kolků

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
Grobelný & Skřípský

advokáti:

JUDr. Petr Grobelný
JUDr. Jan Skřípský, Ph.D.
JUDr. Pavel Nastis
Mgr. Petr Vaněk
Mgr. Dan Pospíšil
JUDr. Martin Grobelný
Mgr. Jan Borošev.č. ČAK 0143
ev.č. ČAK 4526
ev.č. ČAK 10465
ev.č. ČAK 11611
ev.č. ČAK 13036
ev.č. ČAK 14231
ev.č. ČAK 16019ID DS: uqghmti
ID DS: cqngduc
ID DS: bv7gtng
ID DS: mb4f2az
ID DS: d24gikj
ID DS: 5hzhmte
ID DS: 3tpvb28

koncipienti: Mgr. Martin Čajka

sekretariát: Jana Krestová
Simona Kopeckátel.: 596 138 745, 595 136 741
596 101 901-908e-mail: kancelar@grobelnyskripsky.cz
www: www.grobelnyskripsky.czOstrava-I, Sokolská tř.-21, PSČ: 702 00
ČS, a.s., č.ú. 1641628329/0800
IČ: 66203317
DIČ: CZ5902100611PŘEDCHÁZÍ
NEPŘEDCHÁZÍ

naše zn. 064

Krajský soud v Ostravě

V Ostravě dne 22.6.2017

Žalobce :

zastoupen Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem se sídlem AK Sokolská
tř. 21, Ostrava

Žalovaný:

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 11 OlomoucGROBELNÝ & SKŘÍPSKÝ
Advokátní kancelář
Sokolská 21, 702 00 Ostrava
tel./fax: 596 138 656, 596 138 745
e-mail: kancelar@grobelnyskripsky.cz
Mgr. Dan Pospíšil

Osoba zúčastněná na řízení :

Magistrát města Přerova

Odbor evidenčních správních služeb a obecního
živnostenského úřadu, oddělení přestupků

podává

I. Žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor
majetkový, právní a správních činností ze dne 5.5.2017, č.j. KUOK
44787/2017, sp.zn. KÚOK/32773/2017/OMPSČ-P/611tříkrát
přílohy : plná moc
dále viz. text

I.

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností ze dne 5.5.2017, č.j. KUOK 44787/2017, sp.zn. KUOK/32773/2017/OMPSČ-P/611, bylo rozhodnuto tak, že se

I. napadené rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, písemně vyhotovené dne 6.3.2017 a vydané dne 10.3.2017 pod číslem jednací MMPr/031774/2017/Sv ve výroku, kterým byla obviněnému uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč zrušuje a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

II. se napadené rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, písemně vyhotovené dne 6.3.2017 a vydané dne 10.3.2017 pod číslem jednací MMPr/031774/2017/Sv ve výroku, kterým byl uznán vinným z přestupku dle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 159/2006 Sb, potvrzuje.

Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5.5.2017.

Žalobce tedy proti tomuto rozhodnutí podává v zákonné lhůtě žalobu, kterou zaměřuje do všech výroků napadeného rozhodnutí.

II.

Úvodem je třeba poznamenat, že celé přestupkové řízení bylo zahájeno a vedeno z podnětu mediálně známého „ochránce demokracie a demokratických postupů“ pana jenž je s oblibou a často prezentován v internetových médiích a také hromadných sdělovacích prostředcích. Jednou z posledních mediálně známých kauz byla ta o předčasném přiznání plné svéprávnosti panu , neboť tento stále není plnoletý a o plné přiznání svéprávnosti usiloval mimo jiné z toho důvodu, jak sám v médiích tvrdil, aby mohl účelněji dohlížet na chod demokracie, především v prostředí správních úřadů.

Žalobci bylo v přestupkovém řízení kladeno za vinu to, měl z nedbalosti dne 15.2.2016 neoznámit, při jednání Zastupitelstva města Prostějova, svůj poměr k projednané dotaci pro Dělnickou tělocvičnou jednotku Prostějov, z.s., tedy nepodal oznámení o osobní zájmu podle § 8 zákona o střetu zájmů.

Žalobce s tímto zásadně nesouhlasí.

Úvodem je třeba připomenout, že Magistrát města Přerově svým prvotním rozhodnutím, ze dne 27.7.2016 rozhodl naprosto opačně, tedy o zastavení přestupkového řízení, a to z důvodu toho, že se žalobce vytýkaného jednání nedopustil.

Původní rozhodnutí bylo napadeno, ze strany oznamovatele, návrhem na přezkum řízení a poté, kdy bylo řízení vráceno zpět Magistrátu města Přerova, tento otočil svůj názor o 180 stupňů a rozhoduje o vině žalobce. Tento výrok o vině je posléze podpořen napadeným rozhodnutím, které potvrzuje odsuzující rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Ze znění § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů vyplývá, že veřejný funkcionář je povinen při jednání ústavního orgánu, jiného státního orgánu, orgánu územního samosprávného celku nebo orgánu právnické osoby vzniklé ze zákona, ve které vystoupí v rozpravě, předložit návrh

nebo je oprávněn hlasovat, oznámit svůj poměr k projednávané věci, jestliže se zřetelem k výsledku projednání věci by mu mohla vzniknout osobní výhoda nebo újma anebo má na věci jiný osobní zájem; to neplatí, jde-li jinak o prospěch nebo zájem obecně zřejmý.

Ze znění § 8 odst. 2 zákona o střetu zájmů vyplývá, že oznámení podle odstavce 1 podá příslušný veřejný funkcionář ústně v průběhu jednání, nejpozději však před tím, než orgán přistoupí k hlasování; oznámení je vždy součástí zápisu z jednání.

Dle ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Jinými slovy, ne každé jednání, které naplní skutkovou podstatu přestupku je možno jako přestupek kvalifikovat, takovéto jednání musí naplňovat znak společensky škodlivého protiprávního činu. Je tedy nutno odhlédnout od pouhého formálního vymezení přestupku (jednání naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku), nýbrž je nutno zohlednit i materiální stránku přestupku, tedy společenská škodlivost protiprávního činu. Pouze tehdy, pokud jsou naplněny obě složky přestupku, tedy jak formální hledisko (skutková podstata), tak materiální hledisko (společenská škodlivost), může být osoba podezřelá ze spáchání přestupku skutečně uznána vinnou a může jí být za to uložena sankce.

Žalobce má za to, že správní orgán prvostupňový i ten odvolací pochybil, když ho uznal vinným, neboť nedostatečně, zohlednil veškeré relevantní skutečnosti, mimo jiné svědčící ve prospěch žalobce, a to především naplnění materiální stránky přestupku.

Navíc je žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí nekoresponduje s konstantní judikaturou Ústavního soudu, neboť tento opakovaně judikuje ve smyslu opuštění striktně formalistického přístupu při rozhodování soudů (což je možno aplikovat i na správní orgány) a naopak nabádá k tomu, aby rozhodující orgán vždy každý jednotlivý případ řešil s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu a vyhnul se přebujelému formalizmu.

Členství žalobce ve spolku DTJ nebylo a není utajovanou skutečností, nýbrž se jedná o skutečně obecně a veřejně známou, a to nejen na území města Prostějova, když jeho členství v DTJ bylo opakovaně zmiňováno jednak v regionálním, ale také celostátním tisku. Toto své tvrzení žalobce prokázal doložením několika článků z tisku, které jsou součástí spisového materiálu. Krajský úřad se dle názoru žalobce s touto námitkou dostatečně nevypořádal, když pouze stručně, v odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvádí, že touto námitkou se zabýval i správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí na str. 5 a odvolací orgán se s jeho závěry ztotožňuje. Žalobce má za to, že takovéto odůvodnění je odůvodněním nedostatečným a de facto nepřezkoumatelným, když z něj není patrné, jakými úvahami se odvolací správní orgán při vypořádání se s touto námitkou zabýval.

Správní orgán je povinen při svých úvahách o srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej k tomuto závěru vedly. Toto však ve vztahu k této uplatněné námitce absentuje. V tomto směru je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, sp.zn. 9 As 62/2008, který se sice zabýval otázkou ukládané sankce, avšak dle názoru žalobce je nutno závěry tohoto rozhodnutí aplikovat i na otázku rozhodování správního orgánu o námitkách účastníka (obviněného). Především na onu srozumitelnost a jednoznačné formulování logických kroků, které vedly správní orgán k jeho rozhodnutí.

Nyní k samotné dikci zákona o střetu zájmu. Tento uvádí, že je povinností veřejného funkcionáře oznámit svůj poměr k projednávané věci, s výjimkou případů, kdy jde o prospěch nebo zájem obecně zřejmý. Takto také bylo v případě schvalování dotace DTJ na předmětném jednání zastupitelstva dne 15.2.2016.

Jak vyplývá z materiálů doložených do spisu, předmětná dotace byla účelově poskytnuta **oddílu boxu DTJ**. Oddíl boxu DTJ je špičkovým sportovním oddílem, kdy tento reprezentuje město Prostějova a de facto i celý kraj v nejvyšší boxerské soutěži, je dokonce **mistrem republiky**. Tento oddíl nejen že dosahuje výborných celostátních výsledků, čímž reprezentuje danou oblast, nýbrž také působí na mezinárodní úrovni, čímž reprezentuje na mezinárodní úrovni **také celou Českou republiku**. Dle názoru žalobce, který také prezentoval po celou dobu přestupkového řízení, je tedy neoddiskutovatelným veřejným zájmem, aby byl takto celorepublikově i mezinárodně úspěšný sportovní oddíl, který kvalitním způsobem reprezentuje obec, kraj i celý stát, ze strany samosprávného celku podporován. Prospěch takové dotace je směle možno označit za obecně zřejmý a nemůže tak na něj dopadat povinnost dle ust. § 8 zákona o střetu zájmů.

Odvolací správní orgán ve vztahu k této námitce, pro žalobce, naprosto nepochopitelně argumentuje proti názoru žalobce, ale takovým způsobem, který je pro žalobce nepochopitelným. Správní orgán uvádí, že část věty za středníkem § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů, kde je uvedeno : „*to neplatí, jde-li jinak o prospěch nebo zájem obecně zřejmý*“, se netýká samotného předmětu hlasování kolektivního orgánu, ale týká se případů, kdy důsledky věci, o které bude rozhodovat orgán, jehož je veřejný funkcionář členem, dopadají nejen na samotného veřejného funkcionáře nebo jinou osobu s ním spjatou, ale na neurčitý okruh adresátů, včetně samotného funkcionáře, jinak řečeno (zpravidla) na všechny členy příslušného orgánu. Tj. jde o případy, kdy by byli z povahy věci ve střetu zájmů „všichni“.

Žalobce považuje tento názor krajského úřadu za naprosto zcestný, který vůbec nevyplývá ze znění zákona a je žalobci záhadou, jak si mohl odvolací správní orgán znění věty za středníkem § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů, vyložit právě tímto způsobem. V neposlední řadě je třeba opětovně poukázat na nedostatek napadeného rozhodnutí i v této otázce, neboť opětovně naprosto absentuje výše zmiňovaná srozumitelnost a jednoznačné formulování logických kroků, které vedly správní orgán k jeho rozhodnutí, tedy k argumentaci, kterou uvádí k pasáži za středníkem § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů.

Žalobce do spisového materiálu doložil přesné vyúčtování poskytnuté dotace, když z tohoto je zřejmé, že celá částka byla využita ryze a jen ke sportovním účelům, tedy jen a pouze k potřebám klubu, nikoliv k žádným osobním či majetkovým zájmům žalobce, jak se zřejmě, naprosto mylně, domníval oznamovatel přestupku. Opětovně je tak třeba poukázat na tu skutečnost, že hlasováním o poskytnuté dotaci tak nemohla žalobci nebo jeho rodinnému příslušníkovi vzniknout byť **potenciální, teroretická osobní výhoda**, neboť celá dotace byla využita jen a pouze pro účely klubu. Navíc s účastí žalobce v DTJ není spojena jakákoliv majetková výhoda spočívající v odměnách či jiných, nejen finančních požitcích. Správní orgán v napadeném rozhodnutí uvádí, že tato argumentace je irelevantní pro posouzení odpovědnosti za projednávaný přestupek. Žalobce je opět názoru opačného.

Z § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů vyplývá oznamovací povinnost o osobním zájmu tehdy, jestliže se zřetelem k výsledku projednání věci by mohla veřejnému funkcionáři vzniknout osobní výhoda. Z argumentace žalobce a do spisů založených důkazů vyplývá, že

by mu žádná osobní výhoda vzniknout nemohla, tedy nebyly by tak naplněny podmínky § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmu o povinnosti oznámit svůj poměr k projednávané věci a žalobce se tak nemohl dopustit vytýkaného jednání.

A na závěr to nejdůležitější. Žalobce opakovaně uvedl, že, nesouhlasí s tím, že by neoznámil svůj poměr k věci.

Z jednání zastupitelstva dne 15.2.2016 je pořízen zápis, který je ověřen zapisovatelem , ze kterého vyplývá, že navrhl hlasovat o usnesení per partes a požádal, aby se přihlásili členové DTJ. Na tuto výzvu zvedli ruku členové DTJ z řad členů zastupitelstva. Jak vyplývá z provedených důkazů, jediní členové DTJ z řad zastupitelstva jsou obvinění z přestupku

Jinými slovy, všichni tři výše uvedení obvinění z přestupku svou příslušnost k DTJ, tedy svůj poměr k projednávané věci, oznámili.

Krom toho, že tato skutečnost vyplývá z předmětného zápisu o jednání zastupitelstva dne 15.2.2016, potvrdilo jí také 9 zastupitelů města Prostějova, když čestná prohlášení o této skutečnosti žalobce založil do spisového materiálu.

Všechny tyto důkazy však správní orgán z nepochopitelných důvodů opětovně hodnotí extrémně formalisticky, když uvádí, že žalobce nesplnil v případě oznámení svého poměru dikci zákona a svůj poměr neoznámil ústně, a proto se dopustil přestupku tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Žalobce je toho názoru, že byť striktně nedodržel ústní formu oznámení poměru, tak z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že svou povinnost oznámil poměr splnil, a to zvednutím ruky na dotaz , na jednání zastupitelstva dne 15.2.2016. V případě, že je v tomto postupu spatřováno pochybení, jedná se o extrémním formalismus, neboť účel zákona byl jednoznačně splněn.

Žalobce svůj poměr k projednávané věci prokazatelně oznámil. Stejně tak bylo prokázáno, že z poskytnuté dotace mu, ani jeho rodinným příslušníkům neplynula, ani nemohla plynout žádná osobní či finanční výhoda, stejně tak jako bylo prokázáno, že schválená dotace byla poskytnuta na obecně prospěšný účel, tedy jednalo se o prospěch či zájem obecně zřejmý.

Jak je již uvedeno výše, v úvodu této žaloby, judikatury soudů obecných i Ústavního soudu vyplývá, že rozhodovací praxe by neměla trpět přebujelým a zbytečným formalismem, když by právě naopak měl být sledován účel a smysl zákona, nikoliv jeho extrémní formalismus.

Ve vztahu k přepjatému formalizmu s tvrzení krajského úřadu, že pokud zákon určité jednání definuje jako přestupek, je již tímto jeho kauzálním definováním v zákoně vyjádřena jeho společenská škodlivost. Tento názor správního orgánu však není, dle názoru žalobce, názorem správným. Společenská škodlivost není vždy automatickou součástí kauzální definice přestupku. Ba právě naopak. Společenská škodlivost je materiální korektivem formalistického vyjádření přestupku. Proto, aby bylo možno hovořit o naplnění skutkové podstaty přestupku, musí dojít k naplnění materiálně formálního kritéria současně. Musí být tedy současně dáno naplnění skutkové podstaty přestupku a zároveň musí být toto jednání společensky škodlivé. Nemůže platit argument správního orgánu, že automaticky je každé jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty, jednáním společensky škodlivým.

Správní orgány a také soudy v rámci správního soudnictví jsou právě povolány k tomu, aby každé jednotlivé jednání posuzovali ve vztahu k tomu konkrétnímu případu, nikoliv šablonovitě, formalisticky, s přetrvávající setrvačností. Právě proto je zákonem vyjádřen materiální korektiv spočívající ve společenské škodlivosti, která musí být dána.

Na místě je tedy otázka. Bylo skutečně jednání žalobce společensky škodlivé? Žalobce svůj poměr k věci, byť se domnívá, že s ohledem na výše uvedené oznamovat ani nemusel (veřejně známy a prospěšný účel, žádná potenciální osobní výhoda atd.), oznámil. Oznámil jej zvednutím ruky na zasedání zastupitelstva, o čemž je také sepsán zápis. Nezatajil svůj poměr k věci, pouze nedodržel striktní formu. Takovéto jednání nemůže být jednáním škodlivým a rozhodně nemůže být takto striktně formalisticky posuzováno. Rozhodnutí správních orgánů mělo být dle názoru žalobce takové, že tento měl přestupkové řízení zastavit.

Žalobce je nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí však tento účel a smysl zákona přebíjí právě zmiňovaným extrémním formalismem.

Je zřejmé, že oznamovateli přestupku šlo o obecné blaho a dodržování zákonných norem, neboť tyto nebyly jednáním žalobce porušeny, když smysl zákona byl zachován, neboť žalobce oznámil svůj poměr k projednávané věci, jde mu o úřední šikanu a přepjaté lpění na formalizovaném textu zákona, bez ohledu na jeho smysl. Touto problematikou je mimo jiné zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12.9.2012 č.j. 1 As 121/2012.

*Důkaz: rozhodnutí krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností ze dne 5.5.2017, č.j. KUOK 44787/2017, sp.zn. KÚOK/32773/2017/OMPŠČ-P/611
spisem Magistrátu města Přerova sp.zn. 2016/067794/675/PREST/Sv*

III.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě vydal ve věci tento

ROZSUDEK

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností ze dne 5.5.2017, č.j. KUOK 44787/2017, sp.zn. KÚOK/32773/2017/OMPŠČ-P/611, se zrušuje a věc se tomuto vrací zpět k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.